

FRANKLIN știa să numere din doi în doi și să se închidă la pantofi. Știa să zică zilele săptămânii, lunile anului și cele patru anotimpuri. Îi plăcea ca vara să se joace cu minge, toamna să adune frunze uscate și iarna să construiască țestoase din zăpadă. Dar cel mai mult și mai mult, lui Franklin îi plăcea primăvara. Iar primăvara aceasta se anunța a fi una deosebită.





Părinții lui Franklin aveau niște vești senzaționale. În această primăvară, urmau să aibă un bebeluș.

Franklin țopăia în sus și-n jos de bucurie. Își dorise mereu să fie un frate mai mare. A și exersat lucrul acesta cu Beatrice, surioara lui Ursache.

„Pot să-i fac pe bebeluși să râdă și mai pot să-i fac să râgâie”, spunea Franklin.

„O să fii un frățior minunat”, a completat mama lui.



Franklin ieși să se plimbe. Căută prin fiecare
ungher și strigă, „Hei, primăvară? Unde ești?”

Dar nu primi niciun răspuns.

Franklin lovea în oale și zăngănea tigăile. Suna
din clopoței și bătea talgerele.

Dar, în ciuda zgomotului, pământul nu dădea
niciun semn cum c-ar vrea să se trezească.

